

ikke forstyrres af en forbeholdsdiskussion. Den kan tages, når forbeholdsdiskussionen skal tages.

Så har vi for at fremtidssikre det, så vi ikke skal have traktatforhandlinger en gang til og forhandlinger med alle de andre en gang til, sagt, at den dag, det måtte passe den danske befolkning, kan man ændre dette til et andet, det britisk-irske, som man kender i forvejen i EU-arbejdet. Men det væsentlige er her, at det drejer sig om, at vi nu får diskuteret grundlaget for vores arbejde med de 25 lande, og det er traktaten, og derfor er det så vigtigt, at vi klarer forbeholdene på den måde, som regeringen har foreslået.

Kl. 15.30

I den første del af diskussionen i dag drejede det sig jo mest om forbeholdene, men heldigvis udviklede diskussionen sig jo til at handle om grundlaget for vores arbejde og traktaten selv.

Der vil jeg godt sige til hr. Skaarup, ligesom statsministeren lige har sagt – men jeg lægger også meget vægt på at få det understreget, for jeg var jo også meget aktiv i Østrigdebatten – aldrig mere en Østrigsag. Jeg syntes, at regeringen fejlede, det kan hr. Skaarup også huske, og derfor er det så vigtigt, at man i Nicetraktaten og her gentager det; det er på side 68 i denne her lille bog, det er art. 58.

Belært af denne her selvjustits, som statsministrene lavede over for Østrig, der intet ondt havde bedrevet, men bare havde tilladt sig at have et valg, der ikke passede statsministrene, vil man undgå det igen, for hvis man skal suspendere rettigheder for et land, der groft krænker eller groft vil krænke art. 2, dvs. hele grundlaget for vores samarbejde, demokrati osv. – det er jo klart, at det ikke er en stat, der kan være i klubben – så skal det godkendes af Europa-Parlamentet. Det betyder, at det skal være ikke alene staterne, men det skal også være de folkevalgte parlamentarikere fra hele Europa, der skal være enige i, at her skal der gribes ind, og så skal vedkommende land høres, hvad Østrig jo ikke blev.

Så der er lagt en masse procedurer ind for at sikre, at den selvbestaltede aktion, som statsministrene lavede imod Østrig, ikke kan gentages, og det synes jeg da er meget fornuftigt. Man kan da naturligvis altid forestille sig – jeg håber aldrig det sker, og jeg tror heller aldrig det sker – at nogle begynder at skeje kraftigt ud, og så skal vi jo også have et redskab til det. Men vi hører dem, og vi kan derved bringe dem på rette vej igen i forhold til art. 2.

Så der skal meget til, før der skal suspenderes. Hele Europa skal være enig. Alle landene skal være enige. Parlamentarikerne skal være enige.

Så endelig denne her lille morsomme ting med »Ode til Glæden«. Altså jeg synes da, det er dejligt, at vi har »Ode til Glæden« med Schillers pragtfulde tekst og Beethovens musik. Der findes da ikke noget, der er meget smukkere at samles om. Det er da fint, og vi er så enige om, at hvis vi skal fejre noget sammen, vi har en højtid sammen, f.eks. da vi skulle underskrive tiltrædelsen af de ti nye lande i Athen, jamen så er det de toner, der gjalder. Det er da smukt, og det er da godt, og det er en frihedssang, det er en sang til glæden, sang til fællesskabet, sang til friheden, og det er alt det, vi står for. Hvorfor skal det være så surt alt sammen?

Til hr. Thulesen Dahl: Jeg er jo også taknemlig for, at det er helt klart, at det er fru Pia Kjærsgaard, der styrer butikken. Det har hr. Thulesen Dahl jo stået og sagt her og står ved, at et nej betyder, at man så må sørge for, hvordan man finder udgangen.

Men jeg synes, der var lidt blackmailing i det, fordi hr. Thulesen Dahl siger jo, at så skal vi finde en norsk ordning, men den kommer de andre til at betale for, fordi det bliver svært at smide os ud. Så vi skal have betaling for at blive sparket ud, selv om vi skal sparkes ud. Det er jo i virkeligheden at blackmaile de andre.

Der er jo nu her en beskrivelse af, hvordan man kan komme ud, og det er selvfølgelig ved en forhandling. Det er en skilsmisse. Der er økonomiske forhold, man har sammenvævet, så det er ligesom med en skilsmisse, at man skal finde en ordning.

Men det væsentlige er jo her, at man kan komme ud. Men hvis man har det synspunkt, som Dansk Folkeparti har, at vores formål er at komme ud, men at det skal koste de andre dyrt, så er det jo national egoisme, og så vil jeg godt have lov at sige, at med national egoisme bryder Europa sammen.

Hele ideen med det her er få disse nationale egoismer dæmpet og få nationerne til at arbejde sammen og se den fælles fordel ved samarbejdet.

Nationalegoisme er det, der har ødelagt Europas historie gang på gang. Så lad os ikke gå den vej, men præcis se fordelene ved et fællesskab. Egennyttens går op i fællesnyttens.

Til fru Tove Videbæk vil jeg sige om de roterende formandskaber: Ja, vi mener, som statsmi-